

IVANA HOLÍKOVÁ

Inšpirované
skutočným
príbehom

LÁSKA JU TAKMER STÁLA ŽIVOT

FREYA

**Fiore
Books**

Ivana Holíková: Freya

Vydanie: prvé

Vydalo vydavateľstvo Fiore Books s. r. o.,
Martina Benku 14, 900 26 Slovenský Grob,
www.fiorebooks.sk, v roku 2026 ako svoju 2. publikáciu.

Jazyková a štylistická úprava: Katarína Zitová

Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková

Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS, s. r. o.

Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva

Fiore Books. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-975348-1-3

ISBN PDF 978-80-975348-6-8

ISBN EPUB 978-80-975348-7-5

ISBN MOBI 978-80-975348-8-2

Fiore Books

Slovenský Grob 2026

LÁSKA JU TAKMER STÁLA ŽIVOT

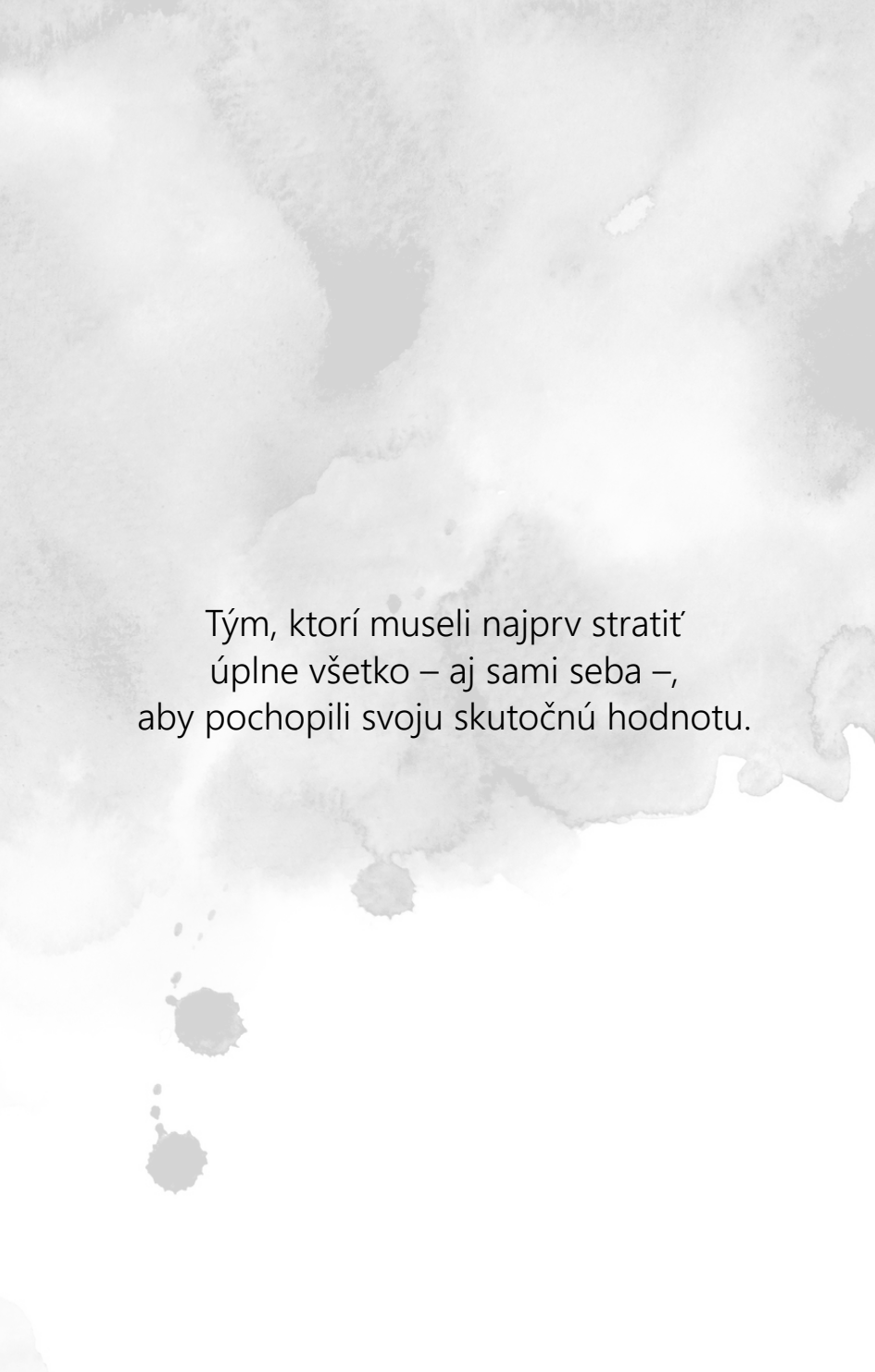
FREYA

IVANA HOLÍKOVÁ

LÁSKA JU TAKMER STÁLA ŽIVOT

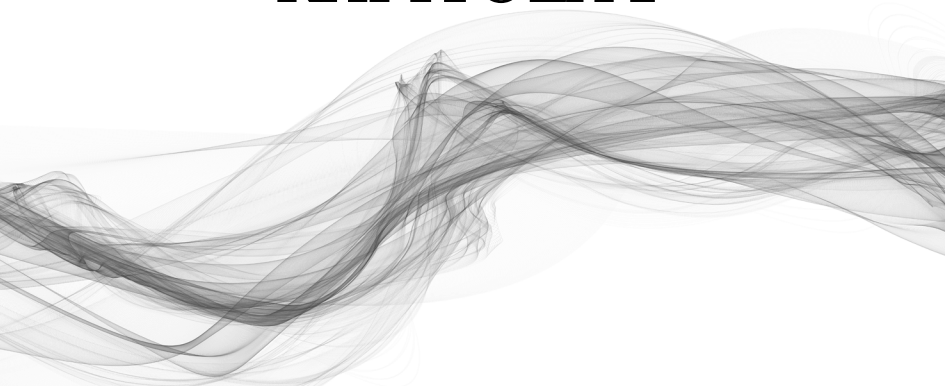
FREYA

Tým, ktorí museli najprv stratiť
úplne všetko – aj sami seba –,
aby pochopili svoju skutočnú hodnotu.

KAPITOLA 1

Vôbec neviem, čo mám očakávať. Na rande som nebola už veky a na rande dohodnutom cez zoznamku už vôbec nie.

Cítim, že by som mala niečo so svojím životom robiť.

Myslím si, že žiadna žena, ktorej sa blíži tá ospevovaná okrúhla tridsiatka, sa nevyhne bilancovaniu. Mňa to čaká o pár mesiacov a tiež nie som výnimkou. Aj keď nemôžem povedať, že by som bola nespokojná alebo nešťastná... ale niečo mi chýba.

Niektó mi chýba. Možno.

Občas sa v metropole západnej Európy, v ktorej žijem, cítim osamelo. Dokonca som tu ani neplánovala zostať, prišla som sem po vysokej škole iba na jedno leto a som tu až dodnes. Často to vtipne nazývam najdlhším letom môjho života. Chcela som iba nabrat' skúsenosti a vidieť svet ešte predtým, ako sa usadím, ale úplne ma to sem

vtiahlo. Spočiatku som síce nebola ohúrená, ale niečo ma sem ťahalo a už nepustilo.

Posledné dva roky som tvrdo drela, študovala po víkendoch a po nociach, aby som si spravila postgraduálne štúdium. Aby som aj tu mohla plnohodnotne pracovať a možno aj stúpať na kariérnom rebríčku. Keď sa obzriem späť, uvedomím si, že to boli veľmi náročné dva roky, nemala som totiž takmer žiadny voľný čas. V neustálom kolotoči medzi prácou a školou som len ťažko nachádzala nejaký priestor pre vzťahy. Ani mi to vlastne neprekážalo.

Až doteraz. Keď sa situácia trocha upokojila a odpromovala som, zrazu sa objavili prázdne večery a víkendy. Nemala som v okolí svojho bytu veľa kamarátov, väčšina z nich žila v inej časti mesta, takže som sa venovala najmä joge a behu. Zamilovala som si tunajšie parky, ktoré sú úplne iné ako u nás doma. Vždy tu stretnete rodiny s deťmi či partie priateľov, ako si užívajú prírodu vo veľkomeste. Behať v obklopení zelene ma dokázalo nabiť energiou tak ako máloktorá aktivita.

Zmenila som dokonca aj prácu a presťahovala som sa kvôli novej príležitosti na opačný koniec mesta. V kontexte miesta, v ktorom som žila, to bolo ako presťahovať sa na druhý koniec Slovenska. Bývala som v krásnom byte, moji spolubývajúci boli super, našťastie, ale každý

si žil svoj život. Nikdy som nevyhľadávala vzťahy na zoznamke, ale keďže som žila v úplne novom prostredí, takmer nikoho som tu nepoznala a povedala som si, že si v tom najhoršom prípade nájdem aspoň kamaráta. Bola som presne v tom krásnom období života, keď partnera úplne nepotrebuje, ale ak by sa nejaký našiel, dotvorí to už teraz dobrý život.

Ani v zahraničí nepadajú schopní muži len tak z neba, takže som sa rozhodla ísť osudu v ústrety a stiahla som si zoznamovaciu aplikáciu. Vyskočili na mňa stovky polonahých chlapov, viac či menej vytrénovaných, v profiloch motivačné citáty alebo životné úspechy. Najprv ma to odradilo, ale občas som sa tam išla znova pozrieť, či ma tam niekto nečaká.

Karl z tohto davu trochu vyčnieval. Na fotke som videla vysokého blondiaka a aj keď mal slnečné okuliare, niečo ma na ňom zaujalo. Neviem to úplne opísať, ale išlo z neho niečo, čo sa mi páčilo. V profile toho však viac nemal, tak som mu dala srdiečko na znak toho, že sa mi pozdáva, a keď ho dal aj on mne, všetko sa to začalo.

Napísal mi ako prvý, ale nebol príliš rýchly, na nič netlačil a našťastie ma ani nezásoboval stovkami správ denne. Taký ideálny stred. Písali sme si asi dva týždne a po dlhom čase som v žalúdku cítila jemný závan vzrušenia, keď mi od neho pípla nová správa. Keď sa konečne

spýtal, či sa uvidíme aj naživo, potešila som sa, ale zároveň som trochu znervóznela.

A tak som tu. Je štvrtok, krásny júlový podvečer, a ja stojím v práci pred zrkadlom a obzerám sa. Dnes som celkom spokojná s tým, čo vidím. Tmavohnedé polodlhé vlasy mám učesané do chvosta, veľmi jemný mejkap doplním leskom na pery a zhlboka sa nadýchnem. Mám trochu obavy, ale zároveň sa veľmi teším. Povedala som si, že to budem brať ako rozptýlenie popri bežnom živote, a keby to aj dopadlo ako katastrofa, aspoň budem mať pre kamarátov vtipný príbeh. Veď keď nejde o život, nejde o nič.

Karl vybral menší *pub* asi desať minút peši od mojej kancelárie. Posedávanie v podobných podnikoch je v tejto krajine niečo ako kultúra, cez deň sú plné rodín s deťmi a večer sa menia na príjemné krčmičky či bary. Užívam si júlové lúče slnka a pre istotu skontrolujem telefón. Mám ešte zopár minút, keď mi príde správa:

„Som tu, nájdeš ma podľa červeného trička a šibalského pohľadu ☺.“

Usmejem sa sama pre seba a uvedomím si, že som jeho oči vôbec nevidela. Fotky sme si nevymenili žiadne, hovorili sme skôr o živote a o bežných veciach. Keď vstupujem do reštaurácie, ruky sa mi chvejú od vzrušenia a uvidím ho hneď, ako vojdem. Nie je to ani tak výraznou

červenou farbou trička, ale akosi intuitívne som vytušila, pri ktorom stole sedí práve on.

Vydám sa teda priamo k nemu. „Ahoj, teší ma aj takto naživo. Som Agáta,“ ledva sa predstavím a nestihnem si to ani uvedomiť, ale stratím sa v jeho objatí. Je veľmi vysoký, vyšší, ako som si myslela. Svalnatý a veľmi pekný. Už na prvý pohľad severský typ, pripomína mi prototyp škandinávského muža. A oči má naozaj šibalské, jasnomodré. Ruky má vypracované, takže s tým športovaním neklamal, a pôsobí veľmi uvoľnene.

Prvý dojem perfektný, odľahne mi a trocha si vydýchnem.

Odtiahne sa a pozrie sa na mňa s úsmevom. „Som Karl,“ oficiálne sa predstaví aj on. „Píše sa to s ,k‘, nie s ,c‘,“ dodá vážne. Asi si na to potrpí, začudujem sa, keďže mi to už raz spomínal. Rukou mi naznačí, aby som sa usadila, a posadí sa oproti mne.

„Aký si mala deň?“ začne konverzáciu ako starý priateľ, a mne je to veľmi sympatické. Rozhovor sa rozbehne sám od seba, Karl je naozaj očarujúci a šarmantný. Najviac som sa bála trápneho ticha, ktoré však nenastalo ani zďaleka. Takmer sa prekrikujeme, smežeme sa a postupne zistujeme, že je to rodený rečník a hneď si ma získal.

Dozvedám sa, že pracuje ako počítačový bezpečnostný analytik, čo znie najprv dosť nudne, ale názor zmením,

keď mi to opíše bližšie. Vysvetľuje to však dôvod, prečo si chcel písať iba cez esemesky, a nie bežné aplikácie, asi trpí profesionálnou deformáciou. Nie je prvý ani posledný človek z oblasti bezpečnosti, ktorý trpí ľahkou paranojou z mobilných telefónov.

„A prečo žiješ práve tu?“ zaujíma ma.

„Prišiel som sem pred pár mesiacmi za prácou. Ukončil som vzťah, tak bol čas na zmenu,“ vysvetlí mi medzi tým, ako večeríme. „Tak ako ty, žijem tu sám, mám rád zmeny a, samozrejme, čím väčšie mesto, tým rýchlejšie rastie biznis. Teším sa, že som spoznal niekoho nového. A hneď takú krásnu ženu,“ žmurkne na mňa.

„Nechýba ti menšie mesto?“ vyzvedám a dúfam, že nevidí, ako som sa trocha začervenala.

„Neblázni, žiť v takomto obrovskom meste je výzva, a ja výzvy milujem. Čím väčšie mesto, tým lepšie,“ ubezpečí ma s úsmevom.

Samozrejme, nevyhneme sa ani klasickým témam prvého rande – rodina a koníčky. Karl opisuje, ako zbožňuje adrenalín a že má dokonca aj motorku, na ktorú nedá dopustiť.

„Jazdíš aj ty?“ vyzvedá.

„Ja nie,“ zasmejem sa už len pri tej predstave, práve po motorke som fakt nikdy netúžila. „Mám pred tým rešpekt.“

„To je škoda, nevieš, o čo prichádzaš,“ povie mi od-
ľahčene. „Možno časom to budeš chcieť skúsiť.“

Tým si nie som istá, ale nechcem tieto pekné chvíle
ničím kaziť, tak len s úsmevom prikývnem.

„Mojou veľkou vášňou sú aj počítačové a stolové hry,“
pokračuje. „Poznáš napríklad *Dungeons and Dragons*?“

„Niečo som o tom už počula, ale vôbec sa v tom ne-
vyznám,“ priznávam.

„Je to skvelý únik z bežnej reality. Nie som však žiadny
závislák, to sa neboj.“

Najprv mi napadne, že je možno trochu zvláštne, aby
tridsaťtriročný chlap hrával počítačové hry, ale potom si
poviem, že je príliš skoro na to, aby som súdila. Vôbec by
som to však naňho nepovedala. Hovorí však o tom tak
oduševnene, až sa pristihnem, že ma to normálne baví.
Seriózný pracovný život je jedna vec, ale zaujme ma prá-
ve táto jeho detská hravosť. Nie nadarmo sa hovorí, že
v každom chlapovi je kúsok dieťaťa...

„Hrávame s partiou kamarátov, popri tom sa aj poroz-
právame. Občas si s nami zahrá aj moja bývalá,“ povie len
tak medzi rečou.

Spomínal síce, že sa rozišli v dobrom, ale až takto
v dobrom? Na druhej strane, vychádzať s bývalými part-
nermi slušne mi pripadá veľmi vyspelé, takže túto myš-
lienku úplne odplaším a nechcem sa k nej vracat'. Vraj sa

sem o niečo neskôr prest'ahovala aj ona, ale ak ju má tak blízko a aj tak nie sú spolu, tak k nej asi už neprechováva žiadne hlboké city.

Počas rozhovoru zist'ujeme, že aj napriek jeho záľubám v motorkách a hrách máme veľmi veľa spoločného. Okrem športu chodíva často do prírody a snaží sa o balans medzi prácou a súkromím. To sa mi veľmi páči. Imponuje mi, s akou istotou hovorí o svojom živote, absolútne o sebe nepochybuje, a to je, priznávam, sexy. V kombinácii s jeho škandinávskym vzhľadom je to vskutku nebezpečná kombinácia.

Počas večere si všimnem, že na pravej ruke mu spod trička vytrčá výrazné červené tetovanie. Snažím sa naňho necivieť, ale zvedavosť je silnejšia, pretože to vyzerá ako tvár, ale z opačného konca stola to nedokážem dobre rozlúštiť.

„Čo to máš vytetované na ruke?“ spýtam sa. Aj tak si asi už všimol, že neviem z jeho ruky odtrhnúť pohľad.

„Myslíš toto?“ zdvihne krátky rukáv na tričku a hrdo mi ukáže svoje tetovanie v celej kráse. V prvom momente ma to prekvapí, pretože na mňa priamo z jeho ruky hľadí červená démonická tvár, namiesto očí má iba úzke biele štrbiny a ústa má otvorené, plné ostrých tesákov.

Zatváram sa zmätene, aj keď sa to snažím skryť, ale obrázok sa mi k nemu absolútne nehodí. Karl pôsobí ako

veselý a pohodový muž a podobná kresba by sa mi hodila skôr k niekomu z drogového gangu.

„Je to postava z jednej hry, boh chaosu a zla,“ vysvetľuje a podľa tónu hlasu pochopím, že táto debata je uzavretá. Viem, že mnohí ľudia sa o dielach na svojom tele nechcú baviť, pretože je to pre nich osobné, nechám to teda tak. Veď je to len tetovanie. A aj napriek tomu, že je desivé, musím uznať, že je zároveň aj krásne prepracované, takmer ako umelecké dielo.

Ani neviem ako, a zrazu je tma. Podnik sa už naplnil do posledného miesta. Zjedli sme večeru, vypili dva poháre vína a bol čas ísť domov, sama pred sebou však musím priznať, že sa mi nechce. Dávno mi s nikým nebolo tak príjemne a tak dobre... Niečo nás k sebe ťahá, a to sa nedá poprieť. Dokonca aj čašník k nám chodí s úsmevom, akoby nás chcel podporiť už v začiatkoch. Často sa u nás pristaví iba tak na kus reči. Pozorujem, že Karl si získal aj jeho. Asi to bude typ, ktorý sa dokáže porozprávať s každým a za každých okolností.

V našom veku sa nestáva často, že si s niekým tak dobre sadnete už od začiatku. Napriek tomu, že ja sama som veľmi nerandila, počula som strašidelné príbehy o tom, že okolo tridsiatky je stretávanie sa plné nástrah, čudných ľudí a trápnych momentov. Dnešný večer je však úplný opak a ja si to doslova užívam. Z Karla srší

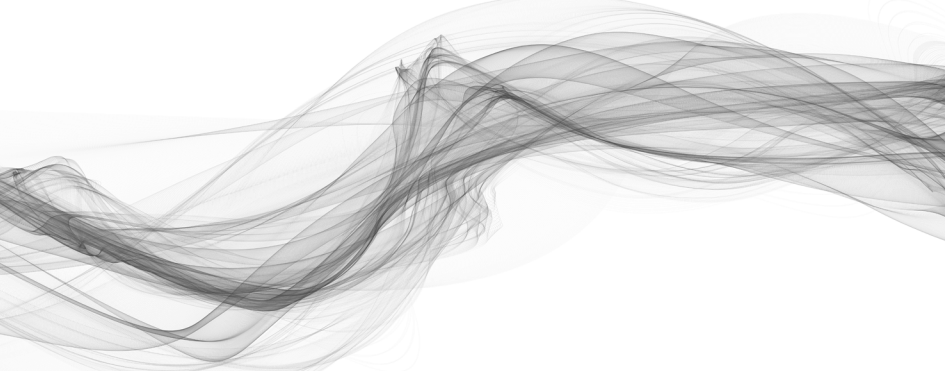
dobrosrdečnosť a familiárnosť, čo mám na ľuďoch fakt rada. Pristihnem sa pri tom, že občas ho ani nepočúvam, iba sa naňho pozerám, ako hovorí a gestikuluje. Je to presne ten typ muža, ktorého by som si všimla aj na ulici medzi desiatkami iných. A čo je ešte lepšie, cítim celým telom, že aj ja sa páčim jemu.

Karl sa ponúkol, že zaplatí účet, a pred reštauráciou sa lúčime. Znova sa objímeme, možno trochu dlhšie, ako by sa po prvom rande patrilo, ale nemám s tým žiadny problém. Skôr naopak. Keď ma drží v medvedňom objatí, spýta sa, kedy sa najbližšie vidíme. Srdce mi poskočí od radosti, že som na prvý pokus objavila v internetovom svete poklad.

A presne takto sa začal príbeh dvoch spriaznených duší.

A zároveň môj príbeh boja nielen o svoje zdravie, ale doslova o život.

KAPITOLA 2

„Pozri, už som to našiel... Hrajú budúci víkend, pôjdeme?“ ukáže mi Karl displej svojho telefónu. Otvorenú má webovú stránku kapely, ktorú som mu len pred pár minútami spomínala. Patrí medzi moje obľúbené a jej koncerty si vždy veľmi užívam.

„Wau, ty si rýchly,“ usmejem sa naňho nesmelو. Prekvapil ma, pretože som sa iba vybrala k baru po ďalšie drinky a kým som sa vrátila, všetko si zistil. Ešte nikdy som sa s takýmto záujmom o moju osobu na druhom rande nestretla, napadne mi.

„Na čo čakať? Lístky sa rýchlo míňajú,“ žmurkne na mňa. Znova pri ňom pocítim bezpečie a motýliky v bruchu. Takto to asi má vyzerat', poviem si. Naozaj nie je na čo čakať.

„Jasné, som zvedavá, čo na ich hudbu povieš,“ odvetím znova s úsmevom, neviem sa ho zbaviť. Už dlho som sa necítila taká vypočutá a rozmaznávaná. „Teším sa.“

Karl stíchne a dôrazne ťuká do telefónu. „Tak, hotovo,“ uznanlivo prikývne a vezme si pivo. „Na budúcu sobotu si teda nerob program, unesiem ťa. Ak teda môžem,“ usmeje sa.

„Veľmi rada,“ zdvihnem pohár aj ja a spokojne sa napijem.

Od nášho prvého stretnutia ubehol takmer týždeň, ale zostali sme denne v kontakte. Občas sme si napísali, občas zavolali a ani raz som nezapochybovala, či sa znova uvidíme. V podstate už v pondelok bolo rozhodnuté, kedy a kde sa v piatok stretneme. Karl všetko naplánoval, takže mne zostávalo iba sa tešiť a včas prísť.

Bolo jasné ako facka, že sme si sadli. Každý deň som sa budila s jemným úsmevom na perách a miernou nádejou, že toto by mohlo byť ono... Bol úplne iný ako muži, ktorých som doteraz poznala, a to mi imponovalo.

„Aká si v práci?“ pýta sa medzi tým, ako nám na stole pristál tanier s grilovanými dobrotami. Potrpel si na zdravú stravu, ale toto si vraj nedokáže odpustiť. Znova si dal záležať na tom, aby vybral podnik s výborným jedlom a krásnym dreveným interiérom. Aj tento praskal vo švíkoch, takže sme občas museli zvýšiť hlas, aby sme sa vôbec počuli.

„Ako to myslíš?“ odvetím začudovane a chvíľu si myslím, že som zle počula. Síce ho až tak nepoznám, vlastne

skoro vôbec, ale pomaly si zvykám, že občas kladie otázky, ktorých zmysel najprv nepochopím. Akoby išiel s témami až do hĺbky, žiadny rozhovor s ním nekľže po povrchu, čo je zaujímavá zmena oproti bežným otázkam o rodine či koníčkoch.

„No či si v práci iná ako napríklad so mnou či s kamošmi,“ pozrie na mňa skúmavo.

„Hm, neviem,“ zamyslím sa, kým si vezmem zo spoločného veľkého taniera grilovaný syr. „Asi ani nie, vo svojej podstate som stále rovnaká. Vždy sa snažím zo seba vydať to najlepšie, ale zároveň zostať sama sebou. A ty?“

„Ja by som povedal, že mám asi také dve osobnosti.“

„To sa občas ľuďom v práci stáva,“ zamyslím sa nahlas a spomeniem si na svoje kolegyne z minulosti, ktoré menili tvár podľa toho, s kým sa rozprávali.

„Asi áno. Pre blízkych by som urobil prvé aj posledné, myslím si, že som aj celkom empatický,“ vysvetľuje. „Zaujímam sa aj o psychológiu, vzťahy a všetko, čo sa skrýva pod povrchom ľudskej duše.“

„To určite,“ prikývnem s úsmevom. „Všimla som si najmä to, že si pozorný.“ Narážam na lístky, ktoré pred chvíľou kúpil, a kývnem hlavou smerom k jeho telefónu.

„Snažím sa... Ale v práci je to iné. Svet, v ktorom sa pohybujem, je tvrdý, najmä pre obchodníkov, ako som aj ja. Nemôžem si nechať skákať po hlave ani od kolegov,

ani od partnerov, inak by som sa ďaleko nedostal. A ako si si asi už všimla, rád posúvam svoje limity. Či už na motorke, v aute alebo v práci.“

„To dáva logiku... Asi hlavne, keď rokuješ, nemôžeš byť cukrík,“ snažím sa trocha odľahčiť tému.

„Presne tak. Ale v súkromí sa tejto mojej stránky báť nemusíš,“ zhodnotí, čím ma poteší.

Nemám záujem mať chlapa, ktorý by ma dirigoval alebo mi rozkazoval. Nie som síce žiadna princezná, ale komu by sa takýto prístup páčil?